Dimitrie Bolintineanu

Mama lui Ștefan Cel Mare

Editura Ion Creangă

București, 1984

I

Pe o stîncă neagră, într-un vechi castel,
Unde cură-n vale un rîu mititel,
Plânge și suspină tînăra domniță,
Dulce și suavă ca o garofiță,
Căci în bătălie soțul ei dorit
A plecat cu oastea si n-a mai venit.
Ochii săi albaștri ard în lacrimele
Cum lucesc în rouă două viorele;
Buclele-i de aur pe albu0i sîn;
Rozele și crinii pe fată-i se-ngîn.
Însă doamna soacră lîngă ea veghează
Și cu dulci cuvinte o îmbărbătează.

II

Un orologiu sună noaptea jumătate,

La castel în poartă oare cine bate?

-Eu sînt, bună maică, fiul tău dorit;

Eu, și de la oaste, mă întorc rănit.

Soarta noastră fuse crudă astă dată:

Mica mea oștire fuge sfărîmată.

Dar deschideți poarta... Turcii mă-ncongior...

Vîntul suflî rece... ranele mă dor!

Tînăra domniță la fereastră sare.

-Ce faci tu copilă? zice doamna mare.

Apoi ea la poartă atunci a ieșit

Și-n tăcerea nopții astfel i-a vorbit:

-Ce spui tu, streine? Ștefan e departe;

Brațul său prin taberi mii de morți împarte,

Eu sînt a sa mumă; el e fiul meu;

De ești tu acela, nu-ți sînt mumă eu!

Însă daca cerul, vrînd să-ngreuieze

Anii vieții mele și să mă-ntristeze,

Nobilul său suflet astfel l-a schimbat,

Daca tu ești Ștefan cu adevărat,

Apoi tu aice fără biruință

Nu poți ca să intri cu a mea voință.

Du-te la oștire! pentru țară mori!

Și-ți va fi mormîntul coronat cu flori!

III

Ștefan se întoarce și din cornu-i sună,

Oastea lui zdrobită de prin văi adună.

Lupta iar începe... dușmanii zdrobiți

Cad ca niște spice, de securi loviți.